

P. Bohumil Muška

kněz v naší farnosti v letech 1934-1957

Pan farář Bohumil Muška, po kterém je pojmenována jedna z ulic v Kunraticích, Zeleném údolí, sloužil v Praze-Kunraticích v letech 1934-1957. V období katolické církvi dvou velmi nepřátelských režimů. Vzpomíná nedávno zesnulá paní Hana Dytrychová. „V duchu jej vidím před sebou. Štíhlý, ba skoro hubený, ne příliš vysoký, stále spěchající člověk. Nejkrásnější byla u něho láska k dětem. Těm by se snad rozdal“.

Na faře také bydlela jeho maminka a měla s ním nemalé trápení. „Bohoušku, kde máš tu košili, co jsem ti vyžehlila ? Víš maminko, on tu byl jeden chlapec a košili neměl, tak jsem mu ji dal. Já ještě nějakou mám“. A tak to bylo se vším. Paní Mušková napekla buchty, ale pan farář je rozdal klukům. Farářova dobrota byla všeobecně známá, a tak jí také někdy využili i dospělí. „Farář si koupil nové boty“ hlaholil pan M. v hospodě. „A vsaďte se, že za čtvrt hodiny budou moje“. Odešel a za chvíli se vrátil s novými botami. „Nechal jsem svoje boty kousek před farou a řekl jsem mu, že žádné nemám. No a on mi dal ty svoje“.

V květnu jsme navštěvovali májové pobožnosti. Po jejich skončení nás pan farář pozval do klubovny, kterou nechal pro děti a skauty na farní zahradě postavit. Dostali jsme svatý obrázek a malé pohostění. Potom pan farář řekl: „Děvčata už mohou jít domů a chlapci tu ještě zůstanou“. My jsme ale všichni věděli, co to znamená. Že kluci budou hrát s panem farářem fotbal. Na plácku za farou začal potom urputný boj. Kluci se v zápalu hry nezdržovali oslovováním velebný pane a tak se ozývalo „velebo podej“ nebo „farago přihrej“.

Těsně po únoru 1948 ještě chodili do kostela i místní komunisté. Přišli také za panem farářem, aby jim posvětil jejich prapor. Což pan farář odmítl a tím se znelíbil. Příběh se zdá neuvěřitelný, ale taková to byla tehdy doba. A protože za ním chodilo hodně dětí, stal se pro Kunratice „nebezpečným“. Byl přeložen do obce Zdebuzeves u Vlašimi.

Pan farář měl potíže i během války. Vzpomíná František Ebr (1932-1997): „Rodiny mých kamarádů byly silně katolicky založené. S farářem Muškou jsme chodili každou neděli na výlety, které organizoval pro katolickou mládež. Když se válka přehoupla do druhé poloviny a německé úspěchy se vytrácely, začali okupanti omezovat již tak okleštěnou činnost. Nechtěli připustit shromažďování lidí. Došlo i na faráře Mušku. Byl podezřelý z tajného organizování mládeže. Kladli mu za vinu, že na faře vede oddíl katolických skautů. Žádnou vinu mu neprokázali, ale nedělní výlety již organizovat nesměl“.

Bohumil Muška pokřtil stovky dodnes žijících kunratických občanů. Zemřel roku 1985 a je pochován ve Zdebuzevsi u Vlašimi. Na pana faráře kunraticí farníci nezapomněli ani po letech. K jeho hrobu se přijeli poklonit 20. května 2000. Položili kytici květů se stuhou na udržovaný hrob. Zavzpomínali na jeho působení v kostele Svatého Jakuba Staršího a poprosili za odpuštění pro ty, kteří jej z Kunratic vyhnali. Farníci nezapomínají ani na hrob jeho rodičů na kunratickém hřbitově.

Ing. Svatomír Mydlarčík